

HỒI THỨ MƯỜI BA

PHONG BA VÌ CHUYỆN ÁO XANH

Thấy Mộ Dung Bích nói như vậy Độc Cô Sách vội chấp tay lên ngực niệm câu "Vô lượng thọ Phật" và đỡ lời!

-Huynh nên nhớ bản đạo là đệ tử của Tam Thanh...

Không đợi chờ chàng nói dứt, Mộ Dung Bích đã mỉm cười đỡ lời ngay:

-Đạo trưởng cứ yên tâm, vấn đề nan giải này do tiểu đệ đề nghị và phải do tiểu đệ gánh vác, chứ không khi nào đệ lại để cho một người như đạo trưởng giả gái đâu.

Độc Cô Sách biết Mộ Dung Bích vốn dĩ là con gái, nghe thấy nàng ta nói thế, chàng lại giả bộ đứng ngẩn nhìn nàng một hồi, rồi hờn hờ nói tiếp:

-Mộ Dung huynh phần vì phong nhã anh tuấn tuyệt thế, phần thứ hai lại ưa mặc màu xanh lá cây, nếu để huynh giả dạng Điền Thúy Thúy thì thực là thích hợp vô cùng.

Mộ Dung Bích bĩu môi, mặt lộ vẻ khinh khỉnh:

-Điền Thúy Thúy diêu, ác, dâm, hung, tiếng tăm rất xấu xa, tiểu đệ không giả dạng y thị đâu! Để tiểu đệ giả dạng thành thiếu nữ huyền y cho.

Độc Cô Sách vẫn yên chí Mộ Dung Bích là người rất dâm dăng, bây giờ chàng lại nghe thấy nàng ta khinh miệt Điền Thúy Thúy là kẻ diêu, ác, dâm, hung khiến chàng cũng phải ngạc nhiên mà cau mày lại hỏi:

-Chúng ta không biết tên họ của Huyền y thiếu nữ là gì, nếu đối phương tra cứu thì biết đối đáp làm sao được?

-Đạo trưởng không nên quá lo âu như thế, cổ nhân đã nói: "Nước đến chân ta sẽ nhảy cũng chưa phải là muộn", đến lúc ấy chúng ta có thể báo một cái tên giả, hay là cố ý làm ra vẻ thần bí, không chịu thông báo danh họ để cho chúng ước đoán cũng được mà?

-Báo danh giả như vậy không ổn thoả đâu chi bằng cứ giả bộ làm ra vẻ thần bí để cho đối phương ước đoán thì hơn.

-Đạo trưởng đã đồng ý cách làm ấy của tiểu đệ rồi, thì tốt hơn hết chúng ta phải mau mau lên đường đi núi Dã Nhân ngay mới được, vì từ đây tới đó xa hàng vạn dặm, biết đâu giữa đường chả có chuyện gì xảy ra, làm cản trở được hành trình, vì tháng tám này tiểu đệ còn phải tham dự một ước hội nữa.

Độc Cô Sách đã nghĩ đến mình đã hứa hẹn với Bạch Phát Quỷ Mẫu đến tết Trung Thu sẽ gặp nhau lại, nên chàng gật đầu vừa cười vừa đỡ lời:

-Đến tháng tám bản đạo cũng có việc cần, vậy chúng ta phải lên đường ngay đi.

-Tiểu đệ còn để hành lý trong khách điếm, cần phải đi lấy vậy đạo trưởng cứ cho biết một địa chỉ nào, tối hôm nay chúng ta sẽ gặp nhau ở đó rồi cùng nhau lên đường đi luôn.

Độc Cô Sách liền hẹn nàng ở một địa điểm rồi hai người chia tay.

Mộ Dung Bích bơi thuyền đi luôn, vừa đi vừa nghĩ bụng:

"Linh Thông đạo trưởng trông cũng tao nhã nếu y mặc nho phục vào thì cũng phải là một công tử cao lưu anh tuấn đấy".

Nàng nghĩ như thế là vì thấy mặt mũi hình dáng của Độc Cô Sách quả thực khác người, chứ nàng không có tình ý gì với vị đạo sĩ ấy cả, vì trong thâm tâm của nàng đã sớm in sâu hình bóng của Độc Cô Sách. Nàng đã quyết tâm kết duyên Tần Tấn với chàng rồi, nhưng khi chàng gặp lại Độc Cô Sách ở Tây Thi cốc thì lúc ấy chàng đã trúng phải chất độc của Tiêu Hồn Đẳng Phách Tây Thi Thiệt lửa dục đang bốc lên đùng đùng, người hầu như đã mê man và ôm chặt nàng vào lòng hai tay chộp trúng ngực nàng. Mộ Dung Bích là một thiếu nữ mới lớn lên hầy còn đồng trinh chưa gần một người đàn ông nào bao giờ, tuy nàng đã có lòng với chàng và đã định kết duyên với chàng thực, nhưng đột nhiên bị chàng làm nhục, tất nhiên nàng phải hổ thẹn mà ban cho chàng hai cái bạt nhĩ rồi hậm hực bỏ đi luôn.

Ra khỏi Tây Thi cốc đi được một quãng đường, nàng mới sực nhớ sở dĩ Độc Cô Sách có cử chỉ thất thường như thế là vì trúng phải nọc độc của Tây Thi Thiệt mà nên, lúc ấy nàng tự nhủ:

"Lấy được một người chồng như thế ta cũng không ân hận gì"

Vì vậy nàng mới quay trở lại sơn cốc định hiến thân cứu chàng.

Ngờ đâu chỉ vì nàng chần chừ và do dự có một chút mới gây nên sự lầm lỡ lớn. Lúc ấy Độc Cô Sách đã cùng Điền Thúy Thúy đang nằm trong bụi cỏ, chỗ khe núi mây mưa với nhau rồi.

Mộ Dung Bích quay trở vào Tây Thi cốc, không thấy tung tích của Độc Cô Sách đâu nữa, lại tưởng mình đến chậm một bước, để chàng ta lửa dục tình bốc lên như điên như khùng, như vậy chàng thể nào cũng đã chết chứ không sai. Vì thế mà nàng không tìm kiếm nữa chỉ đau lòng lẳng lặng bỏ đi. Nàng đã thề từ đó trở đi quyết không dây dưa vào chuyện tình nữa.

Nàng đã quyết định như vậy cho nên tuy gần gũi Linh Thông đạo trưởng, hoá thân của Độc Cô sách hai người rất hợp chuyện với nhau và thấy đạo sĩ anh tuấn như vậy, mà nàng cũng không động lòng yêu đương chút nào.

Mộ Dung Bích ghé thuyền vào bờ định quay về khách sạn lấy hành lý để cùng Linh Thông đạo trưởng đi xa vạn dặm, đến thẳng sào huyệt của bọn ma đầu ở trời Nam.

Ngờ đâu nàng vừa đi qua bên lề khu rừng thông thì bỗng nghe thấy trong rừng có giọng nói thỏ thẻ kêu gọi:

-Chàng thiếu niên áo xanh đang đi ở ngoài rừng kia ngừng chân lại một chút.

Mộ Dung Bích ngạc nhiên quay đầu nhìn về phía có tiếng người gọi, đã thấy từ trong rừng có một thiếu nữ áo đen từ từ bước ra, tuy thiếu nữ này dùng miếng lụa đen che mặt, không sao trông thấy rõ được mặt thật của nàng nhưng cứ nghe giọng nói, cũng đủ nhận rõ tuổi nàng chỉ trên dưới hai mươi thôi, đồng thời cử chỉ của thiếu nữ ấy còn lộ vẻ rất kiêu ngạo nữa.

Thiếu nữ áo huyền đi đến cách Mộ Dung Bích chừng bảy tám bước liền ngừng chân lại ngẩng nhìn nàng một hồi. Tuy có được miếng lụa che mặt, nhưng Mộ Dung Bích cũng cảm thấy đôi mắt của đối phương rất sắc bén. Mộ Dung Bích cũng là người rất kiêu ngạo, thấy đối phương có cử chỉ như vậy, nàng có ý không vui, nhưng vẫn cố nén lửa giận, trợn ngược đôi lông mày lên mỉm cười hỏi:

-Thế nào, cô nương đã ngắm chán chưa?

Thiếu nữ áo đen gật đầu đáp:

-Đủ rồi.

Nàng ta chỉ trả lời vồn vện có hai chữ ấy, khiến Mộ Dung Bích tức lộn ruột. Nàng cau mày lani gượng cười hỏi tiếp:

-Cô nương gọi tại hạ đứng lại để làm gì?

Thiếu nữ nọ vẫn lạnh lùng hỏi:

-Tôi có lời muốn hỏi.

Thấy đối phương kiêu ngạo vô lễ như vậy, trái lại Mộ Dung Bích lại không tức giận nữa, mà chỉ bật cười hỏi tiếp:

-Cô nương muốn hỏi gì tôi?

-Tại sao bạn lại mặc áo xanh lá cây?

Mộ Dung Bích nghe tới đây không sao nhịn được liền ngừng mặt lên trời cười ha hả. Thiếu nữ áo đen thấy thế giận dữ hỏi:

-Người cười gì? Chẳng lẽ bốn cô nương không có quyền hỏi như vậy hay sao?

Mộ Dung Bích mỉm cười gật đầu lia lịa đáp:

-Hỏi được! Hỏi được! Nhưng tại hạ cũng xin hỏi cô nương một câu, tại sao cô nương lại cứ mặc áo đen như thế?

Thiếu nữ nọ lạnh lùng đáp:

-Ta thích mặc áo đen hay không người không đủ tư cách hỏi tới.

Mộ Dung Bích cười thầm và nghĩ bụng:

"Sao lại có người bướng bỉnh một cách vô lý đến thế này". Nàng cau mày lại hỏi tiếp:

-Phải, cô nương thích mặc áo đen hay không quả thực tại hạ không có tư cách hỏi tới, nhưng tại hạ thích mặc áo xanh hay không, chẳng lẽ cô nương lại có tư cách hỏi hay sao?

-Tất nhiên ta phải có tư cách chứ?

Mộ Dung Bích bực hoá cười và còn cung kính vái chào một vái làm ra vẻ rất lễ phép và tươi cười hơn hở tiếp:

-Xin hỏi cô nương lấy tư cách đó ở đâu ra thế?

-Tư cách ấy của ta căn cứ vào hai việc mà có?

-Hai việc gì thế?

-Việc thứ nhất, trong võ lâm đương thời có một ác phụ vô sỉ rất thâm đặng, rất điêu ngoa quanh năm ngày tháng chỉ ưa mặc áo xanh màu lá cây, nên người ta mới gọi y thị là Luc Y U Linh Điền Thuý Thúý.

-Trong võ lâm đương thời quả có một nhân vật như thế thật.

-Điều thứ hai, là ta đã nhận ra người là nữ cải nam trang, chứ không phải là đàn ông thật sự.

Mộ Dung Bích nghe nói mặt đỏ bừng, liền nghĩ bụng:

"Chân tướng của ta đã bị đối phương biết rõ ta chả cần phải giấu diếm làm chi nữa".

Nghĩ đoạn nàng gật đầu đáp:

-Mắt của cô nương rất...

Không đợi nàng nói dứt, thiếu nữ kia đã hỏi tiếp:

-Phần vì người mặc áo xanh, phần vì ta đã nhận ra người là gái giả trai, lại thêm ta rất ghét Điền Thuý Thúý như vậy ta có nên gọi người đứng lại để hỏi vài câu không?

Lúc này Mộ Dung Bích mới vỡ nhé, vừa cười vừa hỏi lại:

-Có phải cô nương tưởng tại hạ là Điền Thuý Thúý đấy không?

-Phải, vì người mặc áo xanh, lại nữ cải nam trang thì ta không nghi ngờ sao được. Bây giờ người phải mau nghĩ cách chứng minh không phải là Điền Thuý Thúý đi.

Nghe lời nói của thiếu nữ, hình như bên trong còn có ẩn ý gì khác vậy. Mộ Dung Bích lại hỏi tiếp:

-Nếu tại hạ không có cách chứng minh thì sao?

Thiếu nữ giơ chiếc tay trắng như ngọc và không có một chút sắc máu nào lên chỉ vào hồ nước ở Thái Hồ rồi lạnh lùng đáp:

-Nếu người không chứng minh nổi mình không phải là Điền Thuý Thúý, ta sẽ phi hồn trầm xác người xuống dưới hồ này tức thì.

-Tuy ta không muốn phải trầm xác dưới Thái Hồ này, nhưng cũng không có cách gì chứng minh được cả, ta chỉ có thể nói ta không phải là Điền Thuý Thúý thôi.

-Một lời nói như thế chưa đủ, người sửa soạn chịu chết đi.

-Có thực cô nương muốn quyết chiến sinh tử với ta đây không?

-Ta đã nhận người là Điền Thuý Thúý người lại không có cách chứng minh phải hay là không, thì tất nhiên ta đành phải ra tay lấy tính mạng người chứ.

-Cô nương với Điền Thúy Thúy có mối thù bất cộng đái thiên hay sao?

-Ta với y thị hận nặng như núi, thù sâu như bể nói tóm lại giữa ta với y thị, có mối thù hai đời.

-Mối thù hai đời thì thế nào cũng phải trả cho được mới hả dạ, nhưng tiếc thay cô nương đã kiếm nhầm người rồi.

Thiếu nữ nọ lại nhìn Mộ Dung Bích một hồi, rồi lớn tiếng hỏi tiếp:

-Ta cũng nhận thấy có lẽ người không phải là Điền Thúy Thúy thực. Nhưng người bảo người mặc áo xanh, nữ cải nam trang, lại không sao chứng minh được mình không phải là dâm phụ.

Mộ Dung Bích không sao nhin được, cười khanh khách nói:

-Cô nương nói rất có lý, kẻ này đáng chết thực, sao không mặc quần áo màu đỏ, vàng, lam, đen trắng, lại cứ thích mặc màu xanh lá cây...

Thiếu nữ nọ vội ngắt lời Mộ Dung Bích:

-Người đừng có nói nhiều như thế nữa mau chuẩn bị chiến đấu với ta đi. Bằng không người lại bị chết một cách hồ đồ thì lúc ấy lại kêu chết không nhắm mắt đấy.

-Nếu cô nương thích ra tay đấu thì kẻ này đành phải miễn cưỡng tiếp cô nương một vài hiệp vậy, nhưng trước khi ra tay đấu với nhau dù sao cũng phải thông danh tính cho nhau hay trước chứ?

Thiếu nữ nọ đáp:

-Cũng được, tên ta là Ngọc Mỹ Nhân...

Nàng vừa nói tới đó lại lắc đầu nói tiếp:

-Ta đã không muốn dùng biệt hiệu ấy rồi. Người cứ gọi ta là... Truy Hồn Trá Nữ Độc Cô hận đi.

Mộ Dung Bích thất kinh hỏi lại:

-Cô nương là Độc Cô Hận ư?

-Cái gì? Ta không được phép lấy tên là Độc Cô Hận ư?

-Được lắm, được lắm. Tên tôi là Mộ Dung Bích.

Thiếu nữ tự xưng danh là Độc Cô Hận nghe đối phương tự nhận là Mộ Dung Bích thất kinh hỏi lại:

-Tên người là Mộ Dung Bích ư?

Bất chước giọng của nàng nọ, Mộ Dung Bích cũng hỏi lại:

-Cái gì? Kẻ này không được phép lấy tên là Mộ Dung Bích ư?

Thiếu nữ ấy dùng giọng nói lạnh như băng đáp:

-Nếu người là Điền Thúy Thúy ta không thể nào tha chết cho mà người là Mộ Dung Bích ta cũng không dung tha cho nốt.

Mộ Dung Bích gượng cười lắc đầu đáp:

-Sao tôi lại xui xẻo như thế, cô nương thì được phép mặc áo đen, còn tôi thì lại khonog được phép mặc áo xanh, cô nương có thể gọi tên mình là Độc Cô Hận mà tôi thì lại không được gọi mình là Mộ Dung Bích!

-Phải, ai bảo người lại xui xẻo đến thế, thiên đường có lối không đi, mà địa ngục không cửa người lại cứ thích chui vào. Điền Thúy Thúy cũng thế mà Mộ Dung Bích cũng thế, hễ gặp Độc Cô Hận này thì người chỉ có thể kêu trời là tại sao lại bị sát tinh chiếu mệnh như thế.

Dù là người tốt nhìn đến đâu thấy thiếu nữ áo đen ăn nói và có những cử chỉ vô lý một cách quá đáng như vậy. Mộ Dung Bích cũng phải nổi giận liền ngấm ngấm vận công vào hai cánh tay rồi cười khẩy hỏi tiếp:

-Thực ít thấy người nào trong võ lâm lại vô lý như cô nương. Mộ Dung Bích này tự biết mình hèn kém, nhưng vẫn muốn kiến thức xem cô nương có những võ công tuyệt học kinh thiên động địa gì mới được.

-Người không xứng nói hai chữ kiến thức ấy, có lẽ chưa kiến thức được mười hiệp thì xác của người đã bị trảm xuống dưới đáy hồ rồi, như vậy mới người được cơn hận rất nặng ở trong trái tim của ta.

Nàng vừa nói vừa giở hai thế võ thực huyền ảo tuyệt luân ra tấn công Mộ Dung Bích, kinh lực của nàng rất âm hàn bao trùm lấy người của đối phương.

Mộ Dung Bích được học hỏi võ công gia truyền từ hồi còn nhỏ, công lực khác thường, huống hồ nàng đã nhận thấy chưởng phong kinh lực của đối phương rất mạnh, cho nên nàng vội vận nội gia cương khí ra trước để phong bế lấy tất cả các yếu huyết ở quanh người rồi giở hai thế Bôn Lưu Quy Hải (nước suối chảy ra cửa bể) và Vạn Hốt Triều Thiên (một vạn cái hốt châu vua) để chống đỡ hai thế võ âm hàn kia.

Chưởng của đôi bên va đụng nhau, thiếu nữ áo đen mới biết đối phương không phải là tay tầm thường. Còn Mộ Dung Bích thì rất lấy làm kinh hãi và lo âu, vì nàng thấy chưởng phong và kinh lực của đối phương không những giá lạnh mà lại sắc bén như kiếm. Chỉ so sánh nội gia chưởng lực của đôi bên, thì Mộ Dung Bích cũng đã kém thiếu nữ nọ hai thành rồi.

Tình hình ấy sao thiếu nữ áo đen lại không biết rõ, nàng thấy Mộ Dung Bích công lực kém như vậy, quả nhiên không phải là Điền Thúy Thúy oai trấn võ lâm và nổi danh giang hồ ngang với Bạch Phát Quỷ Mẫu.

Mộ Dung Bích vừa kinh hãi vừa lo âu, liền nghĩ:

"Ta không phải là địch thủ của thiếu nữ áo đen tự xưng Truy Hồn Trá Nữ Độc Cô Hận này. Nơi đây rất vắng vẻ cô lập không có người tới cứu viện chả lẽ phen này ta lại bị chết một cách mờ ám và xác bị trảm dưới Thái Hồ này chăng?"

Nàng vừa nghĩ vừa giở toàn lực ra đấu, đấu được đến ba mươi hiệp thì nàng đã cảm thấy đuối sức ngộ hiểm luôn luôn.

Thiếu nữ áo đen đắc trí cười khanh khách, càng đấu nàng càng giở những thế võ lợi hại ra, lúc này nàng lại giở luôn thế Liên Hoàn Tam Thức, chỉ thấy bóng chưởng của nàng ta đồn dập đè xuống, hơi lạnh càng mạnh hơn trước, khiến Mộ Dung Bích tâm thần hỗn loạn chân tay cuống quýt gắng hết sức mới miễn cưỡng chống được hai thế còn thế thứ ba là thế cuối cùng thì nàng không thể nào chống nổi nữa, rút cục nàng bị thiếu nữ áo đen điểm trúng yếu huyệt ở nơi ngang hông.

Mộ Dung Bích bị điểm huyệt lòng lạnh buốt và thở than thầm:

"Người đời quả thực là hoạ phúc khôn lường, mà bỗng dưng đi qua đây, bị người hạ độc thủ và xác sắp bị trảm xuống đáy hồ tới nơi".

Nhưng thiếu nữ nọ điểm trúng yếu huyệt của Mộ Dung Bích xong nàng ta không tiếp tục ra tay tấn công nữa, mà chỉ đứng cạnh đó ngắm nhìn Mộ Dung Bích hoài.

Chỉ bị điểm trúng yếu huyệt tê thôi, chứ không bị điểm trúng huyệt cam, nên Mộ Dung Bích vẫn có thể lên tiếng nói được, thấy vậy nàng liền ngạc nhiên hỏi:

-Cô nương đã thắng trận rồi, sao không giết kẻ này, và trảm xác xuống dưới đáy hồ đi?

Thiếu nữ áo đen khẽ lắc đầu vừa cười vừa đáp:

-Bây giờ ta lại không muốn giết chết người vội.

Mộ Dung Bích càng thắc mắc thêm vội hỏi tiếp:

-Sao lúc đầu cô nương hung hăng ác độc như thế, còn bây giờ thì lại hiền lành từ thiện như vậy.

-Vì bây giờ ta đã chứng minh được người không phải là Điền Thúy Thúy, con người rất điêu dân hung ác, mà cũng là kẻ mà ta thống hận cực độ.

-Cô nương đã biết kẻ này không phải là Điền Thúy Thúy thì phải mau mau giải huyệt cho tôi và xin lỗi tôi mới phải chứ?

Thiếu nữ áo đen cười khanh khách đáp:

-Làm gì có chuyện lạ như thế, ta sẽ giải huyệt cho người, nhưng không khi nào ta lại xin lỗi cả. Và trước khi giải huyệt, ta còn đang nghĩ một cách gì để cho người phải chịu đôi chút khổ sở đã.

-Sao cô nương lại có dụng ý ấy?

-Vì tuy người không phải là Điền Thúy Thúy mà là Mộ Dung Bích, là Điền Thúy Thúy thì phải chết tức khắc, còn Mộ Dung Bích không bị chết nhưng cũng phải chịu chút khổ sở.

Mộ Dung Bích giận dữ hỏi:

-Mộ Dung Bích ta xưa nay chưa hề giết một người nào và cũng chưa hề làm một việc gì thất đức cả, hơn nữa ta cũng không có tội gì hết.

-Người có phạm tội hay không và đã giết hại người hay chưa làm sao mà ta biết được?

-Kẻ này với cô nương đã có mối thù bất giải gì hay sao?

-Phải rồi, có một chút thù hằn với nhau thực. Chút thù hằn này bảo nó là sâu sắc cũng không đúng, mà bảo nó sơ sơ thôi cũng không nốt. Vì thế mà ta phải thận trọng suy tính, nên cho người chịu đựng khổ sở như thế mà không gọi là sơ sơ và cũng không gọi là sâu sắc.

-Kẻ này không sợ chết mà cũng không sợ nếm mùi đau khổ nhưng chỉ sợ áy náy trong lòng mà không sao hiểu rõ nguyên nhân tại sao mình lại bị oan như vậy thôi. Kẻ này với cô nương mới gặp nhau lần đầu, xưa nay không quen biết nhau bao giờ vậy thù ở đâu ra, hận có ở đâu mà kết thành? Nếu cô nương không nói thì Mộ Dung Bích này có chết cũng không sao nhắm mắt được.

-Phải, nếu ta không nói ra thì quả thật người không sao hiểu, nhưng nếu ta nói ra thì cũng chưa chắc người đã hiểu được.

Mộ Dung Bích thấy thiếu nữ nọ nói như thế càng thắc mắc không hiểu thêm:

-Được! Cô nương cứ nói thử xem?

-Cách đây không lâu ta gặp một người, y bảo tên là Mộ Dung Bích!

-Việc này không có gì là lạ cả, trời đất bao la như vậy, ở trên thiên hạ này người đông đảo như thế, thế nào mà tên họ của mình chả trùng với một người khác?

-Không phải là tên họ trùng nhau, vì ta đã biết người đó nhưng vì ta dùng miếng lụa che mặt, nên y không nhận ra được, y mới giả bộ xưng danh họ Mộ Dung Bích như thế.

-Cô nương đã biết y xưng danh họ giả, thì có liên can gì với kẻ này?

-Sao lại không có liên can? Người ta trong lúc cấp bách mà muốn đặt tên họ giả, thường hay lấy tên họ của người chí thân hay của người chí giao của mình ra mà dùng tạm...

-Cô nương hiểu lầm rồi, thân thế của kẻ này thực là cô độc, bi đát, bây giờ kẻ này chỉ còn có một người mẹ với một cô em gái cùng cha khác mẹ ngoài ra quả thực không còn một người họ hàng bà con thân thích nào cả.

Thiếu nữ áo đen bỗng cất tiếng cười khẩy, tiếng cười của nàng càng cười càng lạnh lùng thêm. Nàng nhìn thẳng vào mặt Mộ Dung Bích mà nói tiếp:

-Ta không hoài nghi y là họ hàng thân thích của người mà ta chỉ nghi y là người bạn chí giao của người đấy thôi.

Mộ Dung Bích là thân đàn bà con gái, tất nhiên phải hiểu tâm lý của đối phương ra sao. Nàng nghe thấy thiếu nữ đó nói vậy, mắt lại tia lửa ghen hận. Nàng vờ lẽ ngay liền hỏi:

-Người mà cô nương nói đó là đàn ông phải không?

-Với người có nhan sắc tuyệt vời như người, phối hợp với y thực là xứng đôi vừa lứa lắm, cho nên ta mới nhận thấy y dùng tên họ của người như vậy không phải là một sự ngẫu nhiên.

-Cô nương nói như vậy càng oan ức cho kẻ này thêm. Xưa nay kẻ này ẩn thân một mình ở chốn sơn lâm, ít khi ra ngoài giang hồ chỉ ngẫu nhiên quen biết một người đàn ông trẻ tuổi nhưng người ấy đã ngộ thắm hoa và đã biến thành một bộ xương khô ở trong Tây Thi cốc trên núi Điểm Thương rồi.

Thiếu nữ áo đen lắc đầu cười nhạt đáp:

-Ta không nghe những lời vô căn cứ của người. Cũng chỉ vì vô căn cứ, Nhạc Phi đã bị hàm oan thiên cổ, nay người có bị một chút khổ sở, cũng không đến nỗi oan ức như Nhạc Phi đâu.

Mộ Dung Bích nghe thấy nàng ta nói như vậy biết khó mà thoát tai kiếp này, bèn thở dài một tiếng hỏi lại thiếu nữ áo đen rằng:

-Cô nương khỏi phải cho kẻ này ném mùi khổ sở gì hết, cứ giết quách cho xong đi có phải là hơn không?

Thiếu nữ nọ lắc đầu đáp:

-Người vốn dĩ không có tội thì đâu đến nỗi phải chết, ta chỉ muốn làm cho bộ mặt tuyệt sắc này giảm bớt đi mấy thành, để xem người nọ có phản ứng như thế nào đấy thôi.

Mộ Dung Bích nghe đối phương định làm giảm bớt mấy thành sắc đẹp của mình liền thất kinh nói:

-Cô nương muốn huỷ bộ mặt của kẻ này ư?

-Ta mới trông thấy người đã hơi có chút thiện cảm, nên ta không đành tâm làm cho mặt của người bị huỷ mãi mãi, vì thế mới nghĩ ra được một cách đặc biệt và rất khéo léo, là chỉ làm cho mặt của người tạm thời bị mất nhan sắc thôi.

Mộ Dung Bích không sao nghĩ ra được đối phương có cách gì mà có thể làm cho mình chỉ giảm bớt sắc đẹp tạm thời thôi, tuy vậy nàng vẫn rầu rĩ nói tiếp:

-Kẻ này đành chết, chứ không muốn bị dày vò, nếu cô nương làm quá đáng với kẻ này, thì mối thù hận ngày hôm nay sẽ không bao giờ phai nhòa.

Nàng chưa nói dứt đã bị thiếu nữ nọ ra tay điểm nhanh vào yếu huyệt tâm của nàng.

Mộ Dung Bích bị điểm huyệt tâm không thể nào lên tiếng nói được nữa, và người cũng không cử động được, không hiểu đối phương định dày vò mình bằng cách nào. Nàng chỉ hậm hực và tức giận đến có thể chết được thôi.

Thiếu nữ áo đen đưa mắt nhìn nàng rồi thò tay vào túi lấy một con dao sắc bén ra. Lúc này Mộ Dung Bích chỉ mong đối phương đâm ngay một nhát vào giữa trái tim của mình để được giải thoát, khỏi bị nhục nhã và đau khổ mãi mãi.

Thiếu nữ áo đen tay cầm dao nhọn từ từ đi tới trước mặt nàng, cười đắc trí và nói:

-Thủ đoạn ta nghĩ ra đây thực là tuyệt diệu vô song, cam đoan với người là không bị đau đớn chút nào, nhưng còn về mặt tinh thần có đau khổ hay không thì điểm này ta không cần biết tới.

Nói xong nàng liền cởi cái khăn nơ sinh cột ở trên đầu Mộ Dung Bích ra, mái tóc đen nhánh của Mộ Dung Bích lền xoã ngay. Đến giờ Mộ Dung Bích mới chợt hiểu thiếu nữ nọ định làm gì mình, nàng càng tức hận thêm, nên cứ trở mắt lên nhìn đối phương.

Trông thấy đôi mắt của Mộ Dung Bích, thiếu nữ cũng biết nàng ta rất hận mình, nàng khẽ thở dài lắc đầu nói:

-Ta cũng biết người hận ta lắm, nhưng ai bảo tạo hoá cứ trêu người, khiến hai ta cùng quen biết một Độc Cô Sách như vậy!

Nghe thấy đối phương nói đến ba chữ Độc Cô Sách, Mộ Dung Bích cả kinh, muốn nói rõ cho thiếu nữ biết Độc Cô Sách đã trúng phải chất kỳ độc không có thuốc gì giải được của Tiêu Hồn Đẳng Phách Tây Thi Thiệt và đã chết ở Tây Thi Cốc rồi. Nhưng nàng bị điểm trúng huyết cam thì làm sao mà lên tiếng nói cho được?

Thiếu nữ áo đen nói xong, liền cắt hết mớ tóc của Mộ Dung Bích chỉ để lại còn dài chừng hơn tấc thôi.

Tóc đối với một thiếu nữ rất quan trọng, phải dưỡng ba năm mới có thể nuôi dài ra được, tất nhiên Mộ Dung Bích đau lòng đến chết đi được, vì vậy trong khi thiếu nữ nọ múa động con dao găm, thì nước mắt của nàng đã lăn chã nhỏ ròng xuống hai bên má hồi nào cũng không hay.

-----oOo-----